

Kristi Opstandelse som en Fornægtelse af den kristne Tro, hvorved den vedkommende træder udenfor Kristendommen, saa kan alligevel en saadan Nægtelse træde frem i en saadan Skikkelse, at jeg ikke paa nogen Maade turde nægte den paagældende Kristensnavnet. Det er noget, der kun kan afgøres i hvert enkelt Tilfælde og ikke efter objektivi foreliggende Udtalelser, men efter den Personlighed, der kommer frem dermed. Det er en Sag, som maa bedømmes aandeligt. Naturligvis maa man i denne Henseende stille sig noget anderledes, naar der er Tale om den, som er Lærer i Menigheden, thi der vil altid Bedømmelsen, om jeg saa maa sige, træde mere skarpt frem, gøre sig mere skarpt gældende, men alligevel vil der ogsaa her være store Vanskeligheder. Det var et meget heldigt Udtryk, Biskop Koch nys brugte, at det kommer an paa, om den paagældende er i Bevægelse henimod Kristendommen eller bort fra den, og der vil jeg netop accentuere Ordet Bevægelse. Det er ikke den døde Nægtelse; som man træffer hos den platte Vantro, men en saadan, hvor Livet rører sig og kæmper for sin Eksistens. Under saadanne Forhold maa, skal og bør en Biskop, hvis han da ellers har nogen Forstand paa det aandelige, være ganske overordentlig forsigtig. Jeg behøver ikke at vise hen til, hvad vi jo alle vide, at der er god Anledning for adskillige Biskopper her i Landet til at være forsigtige i den Henseende, d. v. s., til nøje at overveje, hvorledes de i den Henseende have at forholde sig; men hvor der er en Livsbevægelse, hvor der er et kæmpende Liv, der skal man være meget varsom — ja, dette er nu min personlige Udtalelse, som egentlig ligger udenfor Forhandlingen — med at lægge den kolde døde Haand derpaa og dermed kvæle et saadant Liv. Saa længe der ikke fra den paagældende Menigheds Side kommer Klage, vil det som Regel, mener jeg, være det rigtige at lade Sagen passere.

Disse sunde og gode Udtalelser af Biskop Rørdam have vi søgt at følge i den Ændring, vi her have foreslaaet, idet der i „Kristentroen“ er et mere personligt, mere subjektivt Moment end i „den kristne Tro“. Man kunde sige, at i Lovsproget skal man undgaa det subjektive. Men her, hvor vi ad Lovgivningens Vej behandle religiøse Spørgsmaal, kunne vi ikke undgaa at faa noget af det subjektive med ogsaa i Lovsproget. Da vi stille os saaledes, mene vi ogsaa at burde stille Ændringsforslag til Lovforslagets § 6, hvor Domstolene gøres til øverste Instans om, hvem der har Valg-

ret og Valgbarhed, idet vi nemlig mene, at Domstolene, i alt Fald Underretterne, maa følge Lovens Bogstav, og naar Lovens Bogstav herhjemme skulde følges i denne Sag, tror jeg neppe, der var nogen, ikke en Gang af Præstestanden selv, der kunde faa Valgret eller Valgbarhed. Selv om Højesteret kunde tage subjektive Hensyn, vil det, naar det er Sindets Retning, det kommer an paa, være noget naturligere, at Afgørelsen lægges i Biskoppernes Haand, men saaledes naturligvis, at der dog kan blive Appel til Kultusministeren.

Det er ved disse principale Spørgsmaal i §§ 4 og 6, at Udvalget har delt sig. Ved § 11 kommer det atter frem, hvilke Garantier der skal være for at give Folk Sæde i Menighedsraadet. I den Henseende har et Flertal og et Mindretal kunnet slutte sig sammen om Lovforslagets Affattelse, kun med et Par formelle Ændringer. Et Mindretal mener, at der skal være kraftigere Garantier for, at man kan tage Sæde i Menighedsraadet, end Lovforslaget forlanger. Et andet Punkt, hvorpaa Udvalget har delt sig, er Præstens Stilling til Menighedsraadet; der er der et Mindretal, som holder paa, at Præsten skal være født Formand, medens et andet Mindretal i Betænkningen udtaler, skønt det ikke stiller Ændringsforslag derom, at det kunde have ønsket, at Præsten hverken havde Valgret eller Valgbarhed til Menighedsraadet, men at han kom til at staa helt udenfor, dog saaledes, at han naturligvis skulde tilkaldes, naar hans Nærværelse var nødvendig. Dette Mindretal har ikke fastholdt sit Standpunkt, idet det har faaet en Fornemmelse af, at det ikke nyttede noget. Flertallet stiller sig saaledes som Lovforslaget, at Præsten skal være født Medlem. Dette at stille ham helt udenfor, saa at han hverken har Valgret eller Valgbarhed, kan man se paa fra to Synspunkter: for det første, at man berøver denne Mand, Præsten, en Borgerret, men man kan ogsaa se det fra det andet Synspunkt, at man giver ham en Særstilling, at han faar en autokratisk Stilling i Forhold til Menighedsraadet, og ingen af Delene have vi ønsket at være med til. Mindretallets Stilling, at han skal være født Formand, have vi heller ikke kunnet gaa med til. Til dette kan der jo være forskellige Grunde, blandt andre den, som jeg synes er en meget vigtig Grund, at der er mange Præster, og tit og ofte af de dygtigste, som ikke have megen praktisk Forstand paa at lede en Forhandling. Naar en Præst har denne Evne, vil han sandsynligvis blive valgt